

Jeg maa nemlig sige, at jeg tror, at, naar man nu een Gang for alle negter at indlade sig videre paa denne Sag, saa vil man dog maa afse kunne slippe for at faae den frem igjen; men faae vi først nedfat et Udvalg, hvor man naturligvis vil frenkomme med de samme Betragtninger, som man har gjort gjældende her, nemlig at der er begaaet Feil, stor Uret o. s. v., saa kan jeg ikke indse, hvorfor vi skulle slippe for at faae Sagen frem igjen, thi der vil jo altid i Udvalget være Stemmer for, at der er begaaet Uret. Jeg kan derfor ikke stemme for Nedsættelse af et Udvalg, selv om man — hvad det ærede Medlem for Dnsejs Amts 1ste Valgkreds (Koch) subsidiært berørte — vilde give dette Udvalg det Paalæg at ramme en forvarlig Pæl igjennem denne Gjenganger. Det vilde jo nemlig være meget vanskeligt paa en formel og tilstrækkelig bindende Maade at give dette Udvalg en saadan Opgave; men selv under denne Forudsætning kan jeg dog ikke finde Andet, end at det er konstitutionelt urigtigt at stemme for Nedsættelse af et Udvalg.

Koch: Skjøndt jo det ærede Medlem for Nørresundby (Suel) erklærede, at han stillede mig udenfor Debatten, tillod jeg mig dog at begjære Ordet, da denne Uttring fremkom fra ham, thi jeg finder ikke, at det ærede Medlem indtager en saadan Stillning, at han overshovedet kan sætte mig eller noget andet Medlem her i Thinget udenfor Debatten. Det, som foranledigede det ærede Medlem til denne, som det synes, fra hans Standpunkt kun lidet vel overveiede Udtalelse, var det, at jeg i mit første Foredrag skulde være fremkommen med en Insinuation imod ham, nemlig den Insinuation, at han skulde have været de her omtalte Arvingers Sagfører ved Overretten. Jeg vil nu i Almindelighed bemærke, at jeg ikke kommer med Insinuationer mod Nogen og allermindst mod saadanne Medlemmer som det ærede Medlem fra Nørresundby, der jo synes at være meget omfjendtlig for Alt, hvad der kunde ligne en Insinuation. Jeg har ikke gjort Andet end at konstatere det Faktum, at det ærede Medlem har været Sagfører for de Arvinger, hvilke der nu er Spørgsmaal om at give Erstatning, og dette Faktum vil det ærede Medlem jo ikke kunne komme fra, Skjøndt han idag er fremkommen med den Forklaring, at det ikke er ham, men hans ved thinglest Fuldmagt autoriserede Fuldmægtig, som har ført Sagen for dem, hvorhos han sagde, at han havde meddelt mig det Fornødne i saa Henseende, hvilket jeg imidlertid ikke erindrer at have faaet nogen Meddelelse om. Dette forandrer jo iøvrigt ikke Sagen, men snarere forekommer det mig, at det ærede Medlem som med en Insinuation imod mig, idet han udtalte, at han antog, at jeg havde sagt Afskilligt i mit Foredrag blot for at være ham imod. Dette er nu aldeles ikke Tilfældet, thi jeg synes, at det,

som er det ærede Medlem mest imod, er Sagen selv, og jeg antager ikke, at det, som jeg kan sige i den Retning, har større Vægt end selve den Sag, som han søger at forsvare. Det ærede Medlem frembrag idag med stor Stykke, at det, som gik hans Hjerte saa nær i denne Sag, var Hensynet til Uerboerne. Hvad det angaar at have Hjerte for disse Folk, da tror jeg ikke, at det ærede Medlem staar høiere end alle vi Andre, men i alt Fald vil jeg hævde for mit Bedkommende, at jeg har en lige saa stor og varm Interesse for Uerboerne, som det ærede Medlem. Jeg kan heller ikke indse, at dette Hensyn paa nogen Maade kan komme i Betragtning ved denne Sags Afgjørelse. Det ærede Medlem sagde, at det var ham overordentlig meget om at gjøre, at Uerboerne kunde faae en Fornemmelse af, at man i dette Thing ønskede, at enhver Sag, som angik dem, skulde behandles ikke blot overensstemmende med Billighed, men ogsaa med, hvad han kaldte deres „Retsføvaner“. Nu skal jeg med Hensyn til disse Retsføvaner bemærke, at Retsføvaner indenfor deres Omraade jo ere lige saa bindende for Domstolene som den skrevne Ret, og jeg er overbevist om, at de æroffe Retsføvaner ogsaa ere komne fuldt i Betragtning ved den Afgjørelse, som foreligger. I alt Fald vil det ærede Medlem, som jo har Spiefterets-ekstrakten ved Haanden, og som jo i forrige Møde saa flittig har rekurret til den, vide ligesaa godt som jeg, at hvis der her er Spørgsmaal om at tage Hensyn til særlige Retsføvaner — hvad jeg iøvrigt ikke erkjender, da den Afgjørelse, som her er falden, væsentligst beror paa Lovgivningen — saa findes der i Spiefterets-ekstrakten en Udtalelse fra en Autoritet, hvis Betydning det ærede Medlem i alt Fald ikke skal forsøge paa at underkende, nemlig fra en Mand, hvis Kjendskab og Indsigt netop i Alt, hvad der kaldes fleevigt Retsføvane, er hævet over enhver Tvivl. Denne Mand har, efter at Sagen var paadømt ved Overretten, givet til Modpartens Sagfører en Erklæring, som er fremlagt i Spiefteret, og som det ærede Medlem jo maa kjende, hvilken Erklæring gaar fuldstændig i den Retning, hvori Spiefteretsdommen er falden. Jeg kan altsaa ikke indse, hvorfor vi skulle komme her og granske over Retsføvaner og sælde Dom om, hvorvidt en saadan bestaaende Retsføvane paa Uer er bleven tilfidesat ved en foreliggende retslig Afgjørelse. Men saa nævnte det ærede Medlem Billighed. Jeg er overbevist om, at det høie Thing ved enhver given Sag ikke vil skyde Billighedshensyn til Side. Men, mine Herrer, det forekommer mig, at, naar man tager Hensyn til Billighed, reducerer Grundlaget for dette Billighedsstrav for de Arvinger, som den ærede Forslagsstiller nu taler for, sig kun til det ene ogsaa tidligere af mig fremhævede Faktum, at den ved Skiftet i 1825 indsatte Gaardarving var saa uheldig at dø, inden han skulde. Det kan være